

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

24 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Boico Victor,

Judecători – Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Burduh Victor, Filincova Svetlana,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Ghirișan Veaceslav xxxx, născut la xxx, originar din r-nul xxx sat. Xxx și domiciliat în mun. xxx, str. xxxx nr. xxx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 27.07.2011 – 23.07.2012

instanța de apel: 07.09.2012 – 13.10.2015

15.07.2016 – 22.02.2017

18.08.2017 – 09.04.2019

instanța de recurs ordinar: 01.02.2016 – 07.06.2016

15.05.2017 – 27.06.2017

07.08.2019 – 24.03.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23 iulie 2012, Ghirișan Veaceslav, a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10 000 lei.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite pe termen de probă de 1 an.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. În sentință, prima instanță a constatat:

Ghirișan Veaceslav, se învinuiește de faptul că la 12 februarie 2009, în timpul când se afla în oficiul SRL „Auto Expert” amplasat lângă hotelul „Turist” în mun. Chișinău, urmărind scopul de a obține un profit, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, de a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și

anume în semnarea documentelor necesare, și favorizarea emiterii de către Consiliul municipal Chișinău a deciziei privind privatizarea de către Urechi Sergiu a unor terenuri amplasate pe str. Odessa, Melestiu, Vorniceni și pe str. xxxx din mun xxxx, a estorcat și primit de la ultimul, bani în sumă totală de 4 600 euro, echivalentul a 74 888 lei.

Tot Ghirișan Veaceslav, urmărind scopul de profit, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în semnarea documentelor necesare, și favorizarea emiterii de către Consiliul municipal Chișinău a deciziei privind privatizarea de către Urechi Sergiu a terenului aferent imobilului din str. xxxx nr. xxx din mun. Chișinău, la 03 septembrie 2008, în timp ce se afla lângă hotelul „Turist” din mun. Chișinău a estorcat și primit de la Urechi S., bani în sumă totală de 4 000 euro, echivalentul a 55 655,52 lei, după care fără a realiza obiectivele asumate, s-a ascuns, cauzând părții vătămate pagubă materială în proporții mari.

În perioada martie 2008 - 15 mai 2008, Ghirișan Veaceslav, continuându-și acțiunile sale criminale având scopul de profit, intenționat, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Ministerului Transportului al Republicii Moldova, în scopul de a-i determina să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în semnarea documentelor necesare pe numele SRL „Timitrans” pentru deschiderea unei rute de transportare a pasagerilor, în timp ce se afla pe str. xxx din mun. xxx, a estorcat și primit de la Mitroșeru V., bani în sumă totală de 2 000 euro, echivalentul a 31 920 lei, după care cu banii însușiți s-a ascuns, fără a realiza obiectivele asumate.

Tot Ghirișan Veaceslav, continuându-și acțiunile sale criminale, în perioada 27 iunie 2009 - 09 martie 2010, având scopul de profit, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în semnarea, și eliberarea autorizației privind amplasarea, și funcționarea unor gherete pe str. xxxxdin mun. Chișinău, în timpul când se afla lângă Primăria mun. Chișinău, a estorcat și primit de la xxx., bani în sumă totală de 6 800 euro, echivalentul a 109 381,02 lei, după care cu banii însușiți s-a ascuns.

Tot el, la 03 decembrie 2009, aflându-se lângă „Casa Presei”, din str. Pușkin din mun. Chișinău, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în acordarea în arendă xx a unui teren situat în mun. Chișinău, str. xxxxxnr. 7, a estorcat și primit de la Melnic V. bani în sumă de 4 000 euro, echivalentul

a 67 098,40 lei, după care cu banii însușiți s-a ascuns, fără a realiza obiectivele asumate.

Tot el, la 14 ianuarie 2010, în timp ce se afla lângă Primăria mun. Chișinău, urmărind același scop, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în semnarea, și eliberarea autorizației pe numele ÎI „Bodrug Anatolie” la amplasarea și funcționarea a unor gherete pe str. Tighina din mun. Chișinău, a estorcat și primit de la Bodrug Anatolie, bani în sumă totală de 4 000 Euro, echivalentul a 71 497,60 lei, după care cu banii însușiți s-a ascuns fără a realiza obiectivele asumate.

Tot el, continuându-și acțiunile sale criminale, având scopul de profit, intenționat, susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Primăriei mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în perfectarea, semnarea și eliberarea pe numele SRL „Joc-total” a unei autorizații privind amplasarea pe teritoriul mun. Chișinău a trei localuri cu jocuri de noroc, la 24 mai 2010, în timp ce se afla lângă Primăria mun. Chișinău, a estorcat și primit de la Sprîncean S., bani în sumă totală de 4 000 Euro, echivalentul a 63 958 lei.

În continuare, la 10 decembrie 2010, în jurul orei 11:30, Ghirișan V., susținând că are influență asupra unor funcționari din cadrul Preturii sect. Ciocana, mun. Chișinău, prin a-i face să îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiile lor de serviciu, și anume în perfectarea, semnarea și eliberarea pe numele SRL „Paladi Gudvin”, autorizație de amplasare a gheretelor pentru comercializarea mărfurilor industriale pe str. I. Vieru și str. P. Zadnipru din mun. Chișinău, aflându-se, în incinta Preturii sect. Ciocana, din mun. Chișinău, bd. xxx, a primit de la xxx., suma de 500 euro, echivalentul a 9782 lei, unde a fost reținut în flagrant de către colaboratorii de poliție. Astfel, Ghirișan Veaceslav, în perioada martie 2008 - 10 decembrie 2010 a primit în total suma de 484.180.54 lei, ce constituie proporții deosebit de mari.

De către organul de urmărire penală, Ghirișan Veaceslav a fost învinuit de faptul, că la 23 mai 2008 aflându-se în mun. Chișinău, în apropierea blocului locativ din str. xxxx, a primit în locațiune de la Moscaliov D., pe o perioadă de 3 luni autocamionul de model „Mercedes-Sprinter” cu n/î xxxx, în valoare de 12.500 euro, echivalentul a 195 140 lei.

Ulterior, după semnarea contractului de locațiune, Ghirișan Veaceslav ilegal a transmis autocamionul sus menționat lui Mitroșeru V., în scopul stingerii datoriei de 4 500 Euro, prin ce a cauzat lui Moscaliov D., o pagubă materială în proporții deosebit de mari.

Tot, el continuându-și acțiunile criminale, intenționat cu scopul de a obține un profit la finele lunii mai 2008 în timpul când se afla în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor, abuzând de încredere l-a înșelat pe Botnari Piotr,

precum că este proprietarul autocamionului de model „Mercedes-Sprinter” cu n/î C MS 125 și că dorește să-l transmită în locațiune SA „BTA 35”, pentru a fi utilizat în activitatea de transportare a călătorilor, unde sub pretextul că are nevoie de bani pentru înregistrarea acestui camion pentru a fi posibilă perfectarea actelor privind transmiterea în folosință, a primit și a însușit ilicit de la Botnari Piotr, suma de 500 euro, echivalentul a 7 976,50 lei.

Acțiunile lui Ghirișan Veaceslav au fost calificate de către instanța de judecată în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, traficul de influență, adică pretinderea, acceptarea sau primirea, personal de bani, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri sau avantaje în proporții deosebit de mari.

De asemenea de către organul de urmărire penală, acțiunile lui Ghirișan Veaceslav, au fost încadrate și în baza art. 190 alin. (5) Cod penal - escrocheria, adică, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror în partea achitării inculpatului pe capătul de învinuire în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri conform ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care Ghirișan Veaceslav să fie declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și condamnat la închisoare pe un termen de 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 5 ani.

A-i stabili inculpatului Ghirișan Veaceslav în baza art.326 alin.(3) lit. a) Cod penal pedeapsa de 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total a-l pedepselor aplicate, a-i stabili lui Ghirișan Veaceslav pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 5 ani, cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale.” (vol. III. f. d. 78).

3.1 În susținerea apelului procurorul a invocat că:

- acuzarea a prezentat suficiente probe care confirmă vinovăția inculpatului la comiterea escrocheriei, probe care nu au fost apreciate la justa valoare;

- a exprimat dezacordul cu concluzia primei instanțe privind stabilirea pedepsei în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, menționând că pedeapsa numită este prea blândă și nu va atinge scopul prevăzut la art. 61 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2015, apelul procurorului a fost admis, casată sentința în partea achitării lui Ghirișan Veaceslav în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și în partea numirii pedepsei în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Ghirișan Veaceslav a fost condamnat:

- în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani;

- în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal (red. 23.12.2013), la 4 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită lui Ghirișan Veaceslav, pedeapsa închisorii pe un termen de 9 ani, cu executare în penitenciar de tip închis cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani. Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. Decizia instanței de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Ghirișan Veaceslav prin care, invocând temeiurile prevăzute la pct. 8), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat, casarea acesteia și menținerea sentinței.

5.1. În motivarea recursului ordinar, inculpatul a menționat că:

- în instanța de apel cauza a fost examinată în componența a mai multor complete de judecată, astfel că un complet a audiat inculpatul și părțile vătămate, iar ultimul complet care a pronunțat decizia nu a reluat examinarea cauzei, fiind încălcate prevederile art. 30, 31 Cod de procedură penală;

- în speță a fost încălcat art. 6 CEDO, care prevede dreptul persoanei la un proces echitabil;

- probele au fost eronat apreciate și doar formal s-a indicat respectarea legii procesual penale;

- la stabilirea pedepsei nu s-a luat în considerație, că inculpatul are la întreținere 2 copii minori și nu a fost analizată personalitatea acestuia;

- pe parcursul unei perioade îndelungate și anume 1 an și 5 luni s-a aflat în detenție, fiind astfel încălcat art. 11 al CEDO și art. 21 din Constituție, precum și art. 14.2 al Pactului Internațional asupra Drepturilor civile și politice, care stipulează, că până la adoptarea unei hotărâri de condamnare și rămânerea definitivă a acesteia inculpatul are statut de persoană nevinovată și dispune de toate drepturile constituționale.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 07 iunie 2016 a fost admis recursul ordinar declarat de inculpatul Ghirișan Veaceslav, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău

din 13 octombrie 2015, și dispusă rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat, că completul care a pronunțat decizia, nu a fost constituit legal, iar la materialele cauzei lipsește încheierea motivată a președintelui Curții de Apel în acest sens.

Prevederile referitor la schimbarea completului de judecată au fost încălcate de către instanța de apel, iar potrivit art. 251 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale referitoare la compunerea instanței atrage nulitatea actului procedural. Nulitatea respectivă nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu.

Instanța de recurs a menționat, că în contextul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și, în special, a hotărârii din 09.10.2008 în cauza lui *Moiseev vs Federația Rusă*, s-a susținut că schimbarea completului de judecată din motive ce nu pot fi stabilite și care nu au fost prevăzute de careva garanții procesuale, se consideră ca o încălcare a art.6 CEDO – dreptului la un proces echitabil.

În asemenea circumstanțe instanța de recurs a concluzionat, că este în imposibilitate de a realiza controlul judiciar al fondului hotărârii, deoarece situația de drept enunțată în speță, când se percepe nulitatea absolută a actului procedural (hotărârea instanței), se impune concluzia că lipsește judecata, astfel recursul declarat se va admite și se va dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel.

În conformitate cu art. 435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, a casat total hotărârea atacată și a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale menționate, au fost comise de către instanța de apel, acestea au constituit erori de drept, prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, ce nu pot fi corectate de către instanța de recurs, și s-a impus soluția admiterii recursului ordinar declarat, casată total decizia contestată, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel. Totodată, la rejudecarea cauzei, instanța de apel trebuie să țină cont de prevederile art. 6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului și de jurisprudența CEDO privind aplicarea acestui articol, de motivele expuse în prezenta hotărâre, urmând să respecte prevederile art. 414, 419 Cod de procedură penală, și să adopte o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2017, a fost admis apelul procurorului, casată

parțial sentința în partea în care inculpatul a fost achitat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și în partea stabilirii pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ghirișan Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani și 6 luni închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea bunurilor materiale pe termen de 3 ani;

- art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea bunurilor materiale pe termen de 3 ani.

Potrivit art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa stabilită a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 decembrie 2013, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă 14 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de administrarea bunurilor materiale pe termen de 3 ani.

În rest sentința a fost menținută.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către inculpat și avocatul acestuia, Dragomir Aliona, prin care invocând drept temeiuri încălcarea dispozițiilor art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, au solicitat casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Ghirișan Veaceslav să fie achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, iar pentru infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

8.1 În motivarea recursurilor au invocat:

- în ședințele de judecată nu au fost prezentate probe ce ar demonstra faptul că inculpatul a transmis bunul mobil în contul stingerii datoriei în sumă de 4 500 euro;

- nu a fost prezentată nici o probă, care să demonstreze că inculpatul ar fi întreprins măsuri spre înregistrarea bunului mobil pe numele său, acuzația fiind întemeiată doar pe presupuneri;

- nu a fost stabilită intenția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 iunie 2017 au fost admise recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Dragomir Aliona, casată parțial decizia Colegiului penal

al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2017, în partea condamnării privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și aplicării prevederilor art. 84, 85 Cod penal, în cauza penală privindu-l pe Ghirișan Veaceslav și dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat, că conform rechizitoriului și sentinței inculpatul a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere săvârșită în proporții deosebit de mari*, precum și în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, *traficul de influență, adică pretinderea, acceptarea sau primirea, personal de bani, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri sau avantaje în proporții deosebit de mari*, instanța de apel a emis hotărâre de condamnare în privința acestuia.

Cât privește criticile invocate de către autorii recursurilor referitor la individualizarea pedepsei ce ține de infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de recurs s-a expus separat.

Referitor la capătul de infracțiune prevăzut de art. 190 alin. (5) Cod penal, instanța de recurs, analizând conținutul deciziei recurate în raport cu învinuirea adusă inculpatului, a considerat, că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținută la baza deciziei adoptate probe ce nu coroborează între ele, fără a fi supuse analizei minuțioase în coroborare cu celelalte probe existente și administrate pe învinuirea adusă acestora.

Mai mult, instanța de recurs ținut să menționeze, că instanța de apel urma să aprecieze totalitatea probelor prezentate de către părți, stabilind cu certitudine scopul transmiterii bunului mobil, ținând cont și de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, adică fiecare probă trebuie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Colegiul penal a reținut, că la stabilirea adevărului instanțele de judecată urmează să aprecieze fiecare probă în conformitate cu legislația în vigoare, să argumenteze suficient cauza respingerii sau admiterii acesteia, făcând o analiză mult aspectuală tuturor circumstanțelor elucidând adevărul, dar conducându-se cu strictețe de prezentul Cod.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, a remarcat faptul, că verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii

datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor. Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Analiza probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv. Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Totodată, instanța de recurs a notat, că la judecarea apelului, instanța de apel urma să cerceteze probele prezentate, pentru a stabili cu certitudine scopul transmiterii bunului imobil (Mercedes-Benz "Sprinter" n/î C MS 125), ce intenție a avut inițial inculpatul când a obținut dreptul de folosință de la partea vătămată Moscaliov D., asupra bunului imobil, de importanță majoră este și faptul, că în cazul rejudecării cauzei penale de către instanța de apel și adoptând o soluție de condamnare, aceasta urma să audieze partea vătămată, Moscaliov D., în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel (procesul-verbal de audiere a părții vătămate Moscaliov D., și alte materiale precum că acesta a fost audiat lipsesc de la materialele dosarului) cât și alte probe prezentate de către părți, acestea, urmând să coroboreze între ele, dându-le o apreciere corespunzătoare.

Analizând conținutul deciziei recurate în raport cu învinuirea adusă inculpatului, în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal a considerat, că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținută la baza deciziei adoptate probe ce nu coroborează între ele, fără a fi supuse analizei minuțioase în coroborare cu celelalte probe existente și administrate pe învinuirea adusă inculpatului.

Mai mult, instanța de recurs a ținut să menționeze, că instanța de apel a pus la baza condamnării inculpatului, declarațiile părții vătămate

Moscaliiov D., date în cadrul urmăririi penale și a cercetării judecătorești în primă instanță, acestea fiind la baza unei sentințe de achitare pe fapta incriminată și prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Totodată, instanța de apel urma să delimiteze și să argumenteze diferența în prezenta cauză dintre relații civile și componența infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Colegiul penal lărgit a reținut, că la stabilirea adevărului instanțele de judecată urmează să aprecieze fiecare probă în conformitate cu legislația în vigoare, să argumenteze suficient cauza respingerii sau admiterii acestei, făcând o analiză mult aspectuală tuturor circumstanțelor elucidând adevărul, dar conducându-se cu strictețe de prezentul Cod.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că decizia instanței de apel urmează a fi casată cu trimiterea cauzei pentru rejudecarea apelului declarat în această parte, din motivul prezenței erorii de drept semnalate de recurenți și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de recurs a ținut să menționeze, că odată ce s-a ajuns la concluzia de casare a deciziei instanței de apel în partea ce ține de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal (rămân în vigoare dispozițiile sentinței din 23 iulie 2012, prin care inculpatul a fost achitat), iar în partea ce ține de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, dispozițiile deciziei au fost menținute fără modificări, iar în asemenea circumstanțe decizia urmează a fi casată și în partea ce ține de prevederile art. 84, 85 Cod penal, deoarece cauza penală urmează a fi rejudecată de către instanța de apel în cadrul căreia se va decide asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, după care se va decide necesitatea aplicării prevederilor art. 84, 85 Cod penal.

Cu referire la temeiul pentru recurs semnalat de către autori că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs a menționat, că recurentul critică hotărârea dată în partea pedepsei stabilite de instanța de apel și anume consideră că, lui Ghirișan Veaceslav urma să-i fie aplicată o pedeapsă în limitele legii penale, în conformitate cu prevederile art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i acestuia pedeapsa cu amendă.

Colegiul a considerat, că acest temei pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei

inculpatului, stabilite conform prevederilor Părții generale a Codului penal fapt menționat la pct. 10 al prezentei decizii.

Astfel, conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs a reținut, că inculpatul a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar cauza a fost examinată în procedura generală.

Totodată, Colegiul penal a menționat, că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 4.000 la 6.000 sau cu închisoare de la 3 la 7 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă.

Mai mult ca atât, Colegiul penal a apreciat ca fiind juste concluziile instanței de apel referitoare la pedeapsa aplicată, aceasta menționând faptul, că prima instanță nu a ținut cont în deplină măsură de pericolul social al infracțiunii.

Astfel, reieșind din materialele cauzei penale, instanța de apel, just a stabilit, că inculpatul anterior a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite.

Prin urmare, având în vedere circumstanțele cauzei, ținând cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, de limitele pedepsei prevăzute, de atitudinea inculpatului față de cele săvârșite, dat fiind că pedeapsa stabilită de prima instanță este prea blândă, iar suspendarea executării pedepsei cu închisoarea este neîntemeiată.

În asemenea circumstanțe instanța de apel a conchis, că în privința inculpatului urmează a fi stabilită o pedeapsă cu închisoarea pe termen de 4 ani aceasta fiind întemeiată, echitabilă și rațională, fiind una ce implică o suferință pe măsură a-și atinge scopul de constrângere, reeducare și exemplaritate.

Totodată, instanța de recurs a reținut, că pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează, că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în

lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În consecință, Colegiul a statuat, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs, în temeiul celor enunțate mai sus, a considerat că instanța de apel a realizat o individualizare corectă a pedepsei, atât sub aspectul cuantumului, cât și al modalității de executare, în corespundere cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată și aplicată în limitele prevăzute de lege, hotărârea dată fiind legală și întemeiată.

În aceste condiții, Colegiul penal, a considerat că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate în partea ce ține de condamnarea inculpatului în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

10. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, din 09 aprilie 2019, a fost respins, ca fiind nefondat, apelul procurorului și menținută sentința Judecătorei Ciocana, municipiul Chișinău din 23 iulie 2012 privindu-l pe Ghirișan Veaceslav Nicolai.

10.1 Instanța de apel în motivarea soluției adoptate, a constatat că starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Instanța a pus la baza sentinței probele menționate la cercetarea cărora au avut acces toate părțile în egală măsură, fiind asigurate cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sânt admisibile și sânt apreciate conform prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală. Astfel, sânt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza achitării inculpatului. Fiecare probă este apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, astfel concluziile instanței cu privire la achitarea inculpatului sunt formate în urma cercetării și examinării probelor prezentate de părți, în cumul, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Versiunea inculpatului nu este combătută prin probele prezentate de partea învinuirii, totodată sentința cuprinde descrierea circumstanțelor

cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care se resping probele aduse în sprijinul acuzării.

Probatoriul administrat demonstrează cu certitudine că inculpatul nu a urmărit scopul criminal în cazul în care a transmis în arendă autocamionul Mercedes-Benz „Sprinter” cu numărul de înmatriculare CMS 1251 pentru transportarea călătorilor pe ruta Sângerei – Bălți - Alexandreni.

Concluzia respectivă rezultă din declarațiile inculpatului coroborate cu cele ale părții vătămate Moscaliov D., „a încheiat cu ultimul la biroul notarial un contract de arendă a microbuzului i-a transmis cheile și microbuzul. Până atunci microbuzul nu funcționa pe rută deoarece nu întrunea condițiile, inculpatul urma să pună microbuzul pe rută”; partea vătămată Botnari P. „ în anul 2008 a făcut cunoștință cu Ghirișan Veaceslav care a solicitat ajutorul la deschiderea unei rute în r. Sîngerei și anume întreprinderea să dea în arendă un microbuz, la ce el a fost de acord. Peste câteva zile la întreprindere a venit inculpatul la volanul unui microbuz”, precum și din recipisele anexate la dosar.

Astfel, instanța de apel a conchis că, nu poate servi temei pentru a fi recunoscut vinovat inculpatul în dobândirea ilicită a bunului mobil Mercedes-Benz „Sprinter” cu numărul de înmatriculare xxxx pretins de partea vătămată prin înșelăciune și abuz de încredere, odată ce partea acuzării nu a prezentat instanței nici o probă din care ar rezulta vinovăția inculpatului.

Instanța de apel a concluzionat că, ansamblul de probe cercetate în ședința de judecată nu dovedește vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, astfel, potrivit prevederilor articolului 390 alin. (1). pct. 3) Cod de procedură penală conjugate cu cele din articolele 8 alin. (3) și 389 alin. (1) - (2) Cod de procedură penală, se impune soluția de achitare - soluție dată de primă instanța.

Or, inculpatul nu a dobândit ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, nu a acționat în mod fraudulos în scopul dobândirii valorilor materiale străine, nu a indus în eroare părțile vătămate, iar acestea n-au avut o reprezentare greșită a raporturilor cu inculpatul între ei persistând relații cu caracter juridic-o civil.

Instanța de apel, a concluzionat că, sentința atacată în partea achitării inculpatului în baza articolului 190 alin. (5) Cod penal este legală, întemeiată și motivată, prima instanță acordând deplină eficiență prevederilor stipulate în articolele 8 alin. (3), 101, 384, alin. (3) și (4), articolele 390 alin. (1), pct. 3), 394 alin. (3) și 396 Cod de procedură penală, precum și a ținut seama de recomandările oferite prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 „Privind sentința judecătorească”, care, în punctul 6 prevede: „Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită

numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în articolul 385 Cod de procedură penală”.

Instanța de apel a mai reținut că, în ședință nu a fost prezentată nici o probă că inculpatul a întreprins careva acțiuni îndreptate spre reînregistrarea microbuzului pe numele lui acest capăt de învinuire bazându-se doar pe presupuneri.

Alte probe pentru a demonstra vina inculpatului Ghirișan Veaceslav nu au fost aduse în ședința de judecată. În ședința de judecată nu au fost stabilite probe ce ar demonstra că inculpatul a transmis microbuzul lui Mitroșeru Valeriu în contul stingerii datoriei și că a însușit ilicit de la Botnari Piotr suma de 500 euro, din care considerente instanța de judecată îl va achita pe Ghirișan Veaceslav pe învinuirea adusă în baza art.190 alin.(5) Cod Penal din motiv că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii” . (vol. III, f.d. 65 - 65 verso).

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, prevăzută de articolul 190 al.(5) Cod penal, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

11. Decizia instanței de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu împotriva deciziei, prin care, invocând temeiurile prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat, casarea acesteia cu rejudecarea cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

11.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul a menționat:

- instanța de apel nu a îndeplinit cerințele prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, precum și explicațiile date de Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al hotărârii nr.22 din 12.12.2005 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate fapt care echivalează cu nerezolvarea fondului apelului;

- nu au fost supse verificării probele prezentate de acuzare și nu au fost apreciate multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, ori nu s-a expus asupra tuturor motivelor apelului;

- atât prima instanță cât și instanța de apel au dat apreciere numai la unele probe care în opinia instanțelor dovedesc nevinovăția inculpatului,

însă cu toate acestea au încălcat prevederile art. 394 alin. (3), pct. 2) Cod de procedură penală;

- prima instanță eronat a conchis de a-l achita pe inculpat pe învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, în acest sens în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, circumstanțe care nu au fost stabilite nici de prima instanță nici de instanța de apel contrar prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1), 4) Cod de procedură penală;

- consideră că probele nu au fost cercetate sub toate aspectele fiind încălcate prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală;

- la emiterea deciziei, instanța de apel urma să țină cont de declarațiile părților vătămate Botnari Piotr și Mitroșeru Valeriu, date la etapa urmării penale care au fost făcute la propria inițiativă, or, ei au depus plângeri penale împotriva inculpatului și au solicitat intervenția organelor de drept;

- atât prima instanță cât și instanța de apel nu au dat o apreciere critică declarațiilor părților vătămate Botnari Piotr și Mitroșeru Valeriu, date în ședința de judecată în prima instanță, deoarece aceștia se cunoșteau de mai mult timp cu inculpatul și astfel declarațiile acestora date în ședința de judecată în prima instanță au fost depuse sub influența relațiilor amicale pe care le aveau cu inculpatul;

- atât prima instanță cât și instanța de apel nu au indicat motivul respingerii probelor acuzării contrar prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, astfel consideră că sentința fiind una nemotivată și ilegală.

12. Referințe asupra recursului declarat nu au fost depuse.

13. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din cuprinsul recursului ordinar se reține că autorul acestuia invocă ca temei de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Verificând legalitatea hotărârii atacate prin prisma temeiului invocat de recurent, Colegiul penal lărgit, în urma cercetării materialelor cauzei a

reținut că acesta nu este incident speței, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414, 415 alin. (2¹), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar, instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de drept.

Colegiul penal lărgit constată că temeiul dat la care sa referit autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele expuse în apel.

Argumentele esențiale a procurorului expuse în apelul declarat, au primit aprecierea instanței care, le-a respins și a menționat că, la pronunțarea soluției în partea achitării inculpatului în baza articolului 190 alin. (5) Cod penal, a fost acordată deplină eficiență prevederilor art. 8 alin. (3), 101, 384, alin. (3) și (4), art. 390 alin. (1), pct. 3), 394 alin. (3) și art. 396 Cod de procedură penală, aceste concluzii sunt în corespundere cu prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 „Privind sentința judecătorească”, care stipulează că vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în articolul 385 Cod de procedură penală”.

Astfel, în cauză a fost stabilit că inculpatul nu a dobândit ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere și respectiv, nu a acționat în mod fraudulos în scopul dobândirii valorilor materiale străine, nu a indus în eroare părțile vătămate. Prin urmare, argumentele acuzării, precum că în acțiunile inculpatului se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanță de fond, ulterior cea de apel menținând sentința, corect au menționat că nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor inferioare, care nu au constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Ghirișan Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, nefiind stabilite în cauză elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Atât în cadrul examinării cauzei penale în instanța de fond cât și în ordine de apel nu s-a confirmat prin probe pertinente, concludente, utile și veridice vinovăția inculpatului Ghirișan Veaceslav.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel nu a comis erorile de drept invocate de către recurent, deoarece eroarea gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt reprezintă discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Tot la acest capitol, Colegiul penal lărgit reieșind din criticile procurorului invocate în recurs, reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul face o proprie evaluare a materialului probator, considerând că aceasta confirmă vinovăția inculpatului Ghirișan Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute la art.190 alin. (5) Cod penal.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Ținând cont de cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatului Ghirișan Veaceslav, nefiind identificată de instanța de recurs ordinar prezența unei erori grave de fapt, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate prin

prisma temeiului de casare invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal lărgit apreciază că criticile recurentului în această parte sunt neîntemeiate și declarative.

Prin urmare, se relevă că potrivit art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) și 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul a îndeplinit obligația legală de a supune verificării legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, drept urmare decizia instanței de apel cuprinde raționamente, care au dus la respingere cererii de apel declarat de către procurorul în procuratura mun. Chișinău, Balan Veaceslav.

Astfel, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în decizia atacată, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, în cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

Respectiv, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a menționa că, potrivit statuărilor expuse de Curtea Europeană în hotărârile sale, aceasta a evidențiat cu titlul de principiu că, instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (*cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei, or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție (*cauza Bachowski vs. Polonia din 02.11.2010*).

Având ca reper cele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit apreciază ca justificate concluziile instanței de apel, prin care s-a menținut sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23 iulie 2012, în partea achitării inculpatului Ghirișan Veaceslav în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, fiind condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, nefiind stabilite careva erori de drept, ce ar justifica necesitatea intervenirii în hotărârea instanței de apel, în sensul casării acesteia, recursul declarat de către procurorul urmând a fi respins ca inadmisibil, deoarece este neîntemeiat.

13. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui *Ghirișan Veaceslav xxxxx*

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 29 iunie 2020.

Președinte

Boico Victor

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Burduh Victor

Filincova Svetlana